

Vis pe floarea de trifoil

Daniel Vișan-Dimitriu

Valurile nopții își aduc tăcerea
Peste câmpul toamnei încă plin de flori,
Totul se disipă-n cute de-ntuneric,
Sub un cer cu stele care-ți dau fiori.

Tremur de lumină, scânteieri stângace,
Simfonii albastre fără un sfârșit,
Raze reci de Lună prinse-ntr-o furtună,
Zori ascunși în bezna dinspre răsărit.

Timpul de-ntuneric cere o clepsidră
Gata să-i primească gându-ntunecat
Rupt din drumul printre orele mișele
De-un destin în care singur s-a-ncurcat.

Doar o stea, doar una, razele-și aprinde
Ca o bucurie-a toamnei pe-un pământ
Cald în urma verii, așteptând o ploaie
Care să-i renască aura de sfânt.

Jos, în câmp, un flutur retrăiește zorii
Savurând aroma florii de trifoil,
Gata să încheie-n toamnă aventura
Verii dedicată zborului în doi.